

Arrest

nr. 214 272 van 19 december 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat **S. VAN ROSSEM**
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 18 januari 1982.

Op 6 mei 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij dient, samen met haar partner van Belgische nationaliteit, een huwelijksaanvraag in. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ronse vraagt op 26 februari 2018 advies aan de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent. De procureur des Konings geeft op 30 april 2018 negatief advies aangaande dit huwelijk. Ten gevolge van dit negatief advies weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ronse op 7 mei 2018 het huwelijk te voltrekken. De verzoekende partij en haar partner stellen hiertegen beroep in bij de familierechtbank. De zaak is hangende.

Op 11 december 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van haar illegaal verblijf op het grondgebied.

Op 11 december 2018 neemt de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

[B.F.][...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Ronse op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone van Ronse en verklaart dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier zou wonen en omdat hij wenst te huwen met mevrouw [M.M.A.]. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij hier wil huwen. Betrokkene verklaart geen (minderjarige) kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane. Op 07.05.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Ronse na een negatief advies van het Parket van Gent op 30.04.2018. Uit het onderzoek blijkt dat de intentie van minstens één van de toekomstige echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert oktober 2016 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Ronse op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone van Ronse en verklaart dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier zou wonen en omdat hij wenst te huwen met mevrouw [M.M.A.]. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij hier wil huwen. Betrokkene verklaart geen (minderjarige) kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkene verklaart dat de enige reden dat hij niet wenst terug te keren naar zijn herkomstland is dat hij in België wenst te huwen met zijn Belgische partner. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat betrokkene in het verleden (voor oktober 2016) heen en weer reisde naar Marokko.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

Eveneens op 11 december 2018 neemt de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 11 december 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden”.

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op repatriëring. Daarenboven is haar repatriëring voorzien voor 18 december 2018.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Daar de middelen op elkaar voortbouwen, worden ze samen behandeld.

3.2.1.1. De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij zich bij een verwijdering niet zou kunnen verdedigen in de hangende procedure voor de familierechtbank aangaande de beslissing tot weigering van voltrekking van het huwelijk. De verzoekende partij benadrukt een duurzame en stabiele relatie te hebben met mevrouw M. waarmee geen rekening gehouden werd. In het verzoekschrift vervolgt de verzoekende partij dat er evenmin rekening werd gehouden met de relatie die

zij heeft met de kinderen van haar partner. Zij benadrukt dat ze de zorg voor de kinderen op zich neemt en een nauwe band met hen heeft. Aan het verzoekschrift wordt het evolutieverslag opgesteld door de vzw Amon in de periode 18 december 2017 tot 18 mei 2018 gevoegd. De verzoekende partij benadrukt dat met het geheel van de elementen eigen aan haar dossier rekening dient te worden gehouden. *In casu* zou dit volgens de verzoekende partij niet gebeurd zijn, waardoor de bestreden beslissing ook onredelijk is.

3.2.2.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten op basis van het gegeven dat de verzoekende partij beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven, maar nog niet getracht heeft haar verblijf te regulariseren. Voorts wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gemotiveerd op basis van het gegeven dat de verzoekende partij duidelijk gemaakt heeft dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, daar zij geen gevolg gegeven heeft aan vorige bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

De verzoekende partij betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, maar zij is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven en de situatie in Marokko.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjilida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechts-

normen, zoals het gezinsleven en het belang van het kind vervat in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit volgende motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveert omtrent artikel 8 van het EVRM: *“Betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane. Op 07.05.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Ronse na een negatief advies van het Parket van Gent op 30.04.2018. Uit het onderzoek blijkt dat de intentie van minstens één van de toekomstige echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert oktober 2016 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)”*

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een

billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij beroep aangetekend heeft bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van een huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verzoekende partij beklemtoont dat de procedure nog lopende is en dat uitspraak verwacht wordt in de maand december.

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

Met betrekking tot het hangende beroep bij de familierechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Vooreerst heeft dergelijk beroep bij de familierechtbank geen invloed op de onregelmatige verblijfs-situatie van de verzoekende partij. Evenmin heeft het een schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de weigering van een huwelijks-voltrekking, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Daarenboven geeft de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aan dat de zitting reeds op 27 november 2018 heeft plaatsgevonden en dat de uitspraak in december verwacht wordt. Bijgevolg werd de verzoekende partij niet gehinderd in haar verdediging en is ze – indien gewenst – in persoon kunnen verschijnen op de zitting van 27 november 2018 bij de familierechtbank. Ter terechtzitting van 18 december 2018 wordt aan beide partijen gevraagd of zij meer informatie hebben met betrekking tot de beslissing van de familierechtbank. De verwerende partij geeft aan dat ze 's morgens contact heeft opgenomen met de stad Ronse, maar dat er heden nog geen uitspraak is. De verzoekende partij kan ook geen bijkomende informatie geven. Indien de familierechtbank de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ronse zou verplichten om het huwelijk te voltrekken is het de verzoekende partij toegestaan om hiertoe een visum aan te vragen bij de bevoegde instanties, evenals, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting te vragen van haar inreisverbod. Daarenboven blijkt er niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is, in afwachting van de uitkomst van de procedure bij de familierechtbank. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit

te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Voorts argumenteert de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van mevrouw M.A.M. De verzoekende partij geeft aan dat zij heeft ingestaan voor de opvoeding van de kinderen en als vaderfiguur optreedt. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar evolutieverslag opgesteld door de vzw Amon in de periode 18 december 2017 tot 18 mei 2018.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

Uit voormeld verslag blijkt inderdaad dat de verzoekende partij aangeduid staat als de nieuwe partner van de moeder van de kinderen, dat bij de start van de relatie het voor de kinderen een aanpassing was en dat vooral de twee oudste kinderen het moeilijk hadden om de verzoekende partij te aanvaarden. Voorts verklaart de partner van de verzoekende partij dat ze dit samen met de verzoekende partij besproken heeft, en dat ze het tempo van de kinderen gevolgd hebben. De moeder van de kinderen vervolgt dat de verzoekende partij een grote steun voor haar is. De verzoekende partij helpt haar om grenzen te stellen aan de kinderen en deze ook te behouden. Voormelde gegevens geven niet aan dat de verzoekende partij effectief een “vaderfiguur” voor de kinderen is en effectief met hen een relatie heeft opgebouwd. Dit des te meer omdat in het advies van de substituut van de procureur des Konings van 30 april 2018 aangegeven wordt dat uit het gehoor van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij de kinderen van haar partner “als een last beschouw[t] en hen aan hun lot overlaat (bevestigd door vaststellingen tijdens de huisbezoeken)” en de verzoekende partij geen gemeenschappelijke activiteiten heeft met de kinderen. Dit gehoor werd uitgevoerd met een tolk Arabisch. Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen informatie toe waaruit blijkt dat zij de zorg opneemt voor de kinderen van haar partner of activiteiten met hen uitoefent. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van haar partner.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar beweerde gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen van haar partner. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat de verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Er kan derhalve *prima facie* niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de schending van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf verklaart dat de zitting reeds op 27 november 2018 heeft plaatsgevonden en dat de uitspraak in december verwacht wordt. Bijgevolg werd de verzoekende partij niet gehinderd in haar verdediging en is ze – indien gewenst – in persoon kunnen verschijnen op de zitting van 27 november 2018 bij de familierechtbank. Voorts ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de weigering van een huwelijksvoltrekking, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen

waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan *prima facie* niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Ter terechtzitting ontwikkelt de advocaat van verzoekende partij een betoog met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De advocaat van de verzoekende partij koppelt voormeld betoog aan een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Voormelde beginselen werden weliswaar in het verzoekschrift aangehaald, maar hadden geen betrekking op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Voormeld betoog van de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting vindt geen grondslag in de ontwikkeling van de middelen zoals uitgewerkt in het verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt een nieuwe wending aan het middel gegeven. Het betreft bijgevolg een nieuw middel.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan deze die ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat de annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Deze vaststelling doet evenmin afbreuk aan hetgeen wordt gesteld in artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit verband

wordt immers opgemerkt dat de bestreden beslissing zelf duidelijk melding maakt van de medische toestand van verzoeker, zodat de advocaat van verzoeker ook niet kan voorhouden dat de gezondheidstoestand van verzoeker een nieuw element is waarvan pas kennis kon worden genomen na inzage van het administratief dossier. Artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient niet om vergetelheden in het verzoekschrift recht te zetten.

Gewezen op nieuw karakter van haar middel ter terechtzitting deelt de advocaat van verzoekende partij mee dat zij dit betoog aanvoert na inzage van het administratief dossier. Gezien de bestreden beslissing zelf al duidelijk melding maakt van de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek, kan de advocaat van verzoekende partij, zoals reeds gesteld, niet voorhouden dat dit een element is waarvan pas kennis kon worden genomen na inzage van het administratief dossier.

Bijgevolg is het nieuw middel, ter terechtzitting aangevoerd, onontvankelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS